

Del 1 af 4

Autocamper på (af)veje

Fredag den 20. juli (mod Sverige)

Kender du fornemmelsen af at føle, at du har oceaner af tid til at ordne en bestemt ting til en bestemt dato? Pludselig er dagen der – som en middagsgæst, der kommer alt for tidligt. Sådan startede min ferie i år!

Vi havde tilbudt min storesøster og hendes mand, at vi kunne køre dem til Sverige og hente deres nye Nimbus et-eller-andet-nummer (det er en motorbåd), som de havde købt i en lille by lidt syd for Göteborg.

Jesper har boet i Sverige i nogle år som dreng og han har tit snakket om, at han gerne ville op og se barndomshjemmet, så det kunne lige så godt blive nu.

Jeg havde fri torsdag og fredag, så det var jo ikke noget problem at nå at handle ind og pakke det hele, så det var klart fredag aften. Det er utroligt, at jeg stadig kan snyde mig selv. Torsdag formiddag begyndte tøserne og jeg at rydde op på deres værelser. Pludselig sad vi og sorterede alt deres legetøj og skulle også lige flytte lidt rundt på møblerne. Damn...så blev det alligevel sen aften, før vi var færdige.

Nå, men der var jo hele fredagen at pakke i. Bortset fra, at pigerne og jeg jo lige skulle ud at handle – og det tog lidt længere tid end beregnet. Så da Jesper kom hjem fra arbejde, måtte han også i gang. Det var ikke lige planen – men han overlevede og vi nåede at blive færdige.

Jeg aftalte med min søster, at vi kørte ned til dem med camperen og sov fra fredag til lørdag. Så kunne vi pakke det meste fredag aften og køre mod Helsingør tidligt lørdag.

Min svoger er en meget striks fyr. Der skal være orden i tingene og med ham bliver intet overladt til tilfældigheder. Min søster har kendt ham i over 20 år, så der er ingen overraskelser der - og alligevel måtte jeg trække på smilebåndet, da det gik op for os, at svoger havde kategoriseret sine pakkede effekter. 3 kategorier: "Strengt nødvendigt", "nødvendigt" og "rart at ha' med". Vi blev alle lidt forundrede over, at det rent faktisk lykkedes at få det hele med. Endda uden overlæs. Vi havde jo også selv pakket til 3 uger. Der var dog en enkelt betingelse for, at vi måtte køre dem til Sverige (!): Min søster skulle sidde foran... Denne betingelse blev naturligvis straks opfyldt.

Vores Mor kom forbi for at ønske god tur og vi gik i seng med en skøn fornemmelse af forventningens glæde.

Lørdag den 21. juli (Onsala)

Vi kom af sted til tiden og sejlede med HH-Ferries (ved et tilfælde – men de er billigst!) kl. 11.00. En hurtig sejltur (hvor vi ikke orkede at kæmpe om vinduespladserne med færgependlerne med lyserøde Clockstræsko) og så videre på motorvejen. Vi mødte ingen elsdyr eller andre forhindringer, så vi var på kajen i Onsala kl. ca. 14.30. Min svoger havde meddelt sælgeren, at vi ville være der mellem 14 og 15. Orden i sagerne!

Vi begyndte at læsse af – og pludselig virkede det som om, at der var 3 gange så mange tasker, poser og ting, som da vi pakkede.

En rigtig dejlig, flot og dyr båd, de har købt. Lige nu sejler de rundt i de danske farvande og prøver den af. Vi fik en betingelsesløs tur fra Nyborg og ud til Storebæltsbroen, lige inden ferien sluttede. Skønt!

Vi spiste dejlig aftensmad i Gottskær og sov på kajen i Onsala. Et par af min søster og svogers venner kom forbi, da de var på vej hjem fra et andet sted lidt nordligere i Sverige. Jeg tænkte, at det var en pæn bid kilometer at køre blot for at sige hej – men det skulle vise sig, at mit syn på kilometer snart skulle ændre sig.

Søndag den 22. juli (High Chaparral)

Efter lidt morgenkaffe og feriesnak på Nimbus'en (som Maria har døbt "Vandlykke"), kørte vi mod min mands tidligere barndomshjem i Sverige. Vejret var ikke alt for smukt, men vi blev enige om, at "så længe det ikke regner".....

Vi kørte mod Kulltorp og Gnosjö, for at se barndomshjem, skole og høre de obligatoriske historier om, hvem naboen var, den sjove sti gennem skoven, som min mand i øvrigt engang brændte af og alle de andre fortællinger som hører til, når man genser sin fortid.

Han har boet nær en forlystelsespark, som det i første omgang ikke lykkedes mig at fange navnet på. Hai Sjapisjaral.....eller High Chaparral? ☺

www.highchaparral.se

Dér skulle vi overnatte på en tilhørende campingplads og ind i forlystelsesparken den efterfølgende dag. Troede vi...

Vi fandt campingpladsen, checkede ind, fik stablet camperen op og herefter fik tøserne lov til at gå i vandet i en sø midt på pladsen. Men det var koldt og det blev en hurtig dukkert. Vi gik en lang tur og fik set, at High Chaparral lukkede folk ind gratis efter kl. 18.00. Det ville vi

benytte os af for at hæve penge. Den eneste automat i mange kilometers omkreds lå inde i selve parken. Jesper og pigerne gik derover og jeg lavede mad. Det begyndte at regne lidt efter, at de var gået. Bare en byge. Det går nok.

Da de kom hjem spiste vi og så regnede det lidt mere. Og lidt til. Heftige byger. Skidt. Der er jo mange dage at tage af og man kan vel ikke undgå, at det regner en enkelt dag eller to.

Mandag den 23. juli (gennem Danmark)

Det regnede hele natten og også næste morgen, og vi besluttede at skride. Pis. Ville gerne ha' givet både ungerne, Jesper og mig selv den fornøjelse. Heldigvis var der stor enighed om, at det ikke var pengene eller besværet værd i øsende regnvejr.

Vi snakkede frem og tilbage om, hvor vi skulle køre hen og vi blev hurtigt enige om det samme sted: Dér, hvor solen skinner.

Vi tastede Rødby Havn ind på GPS'en, forberedte de lidt slukørede piger på en længere tur og så gik det med raske fjed. Det regnede så meget, at vi besluttede os for at tømme spildevandstanken på vejen, da vi glemte at gøre det på campingpladsen. Vi bruger ikke kemikalier i spildevandet, så der er kun vand fra tandbørstning og madlavning.

Vi stoppede ved Føtex i Greve Centeret for at købe lidt rugbrød og frugt. Mærkeligt at holde ret tæt på sit hjem – men køre forbi og håbe, at solen fandtes et sted derude.

Vi rendte ind i den første kø på Køge Bugt motorvejen. Surprise! De laver vejarbejde konstant og når der ikke er vejarbejde, er der generelt bare for mange biler!

Vi nåede derned sidst på eftermiddagen og kom med en færge kl. 18.15. Efter at have handlet lidt slik, sodavand og andre uundværlige ting, kørte vi mod solnedgangen og en overnatningsplads.

Efter en del tøffen rundt i et område, hvor der lå mange campingpladser, valgte vi naturligvis den mest usle af dem alle sammen. Måtte ringe til campingfar, som kom sammen med campingmutter på cykel. Pivstiv. "De havde lige delt 1 flaske vin" ....jow, eller 3. Jeg kan klare mig på tysk, så længe det ikke bliver alt for slang- eller accentpræget og så længe den, der taler tysk, ikke er alt for alkoholpåvirket. Ingen af delene manglede her. Men vi fik snakket os

til rette, fik bilen placeret, fik betalt og gik en tur ned til lystbådehavnen. Der var meget smukt.

Da vi kom tilbage, ville jeg have været i bad, men da jeg kom ud i kabinen og havde fået alt tøjet af, fandt jeg ud af, at automaten kun tog 50-cents. Dem havde jeg ingen af. På med alt tøjet igen og i seng. Kanon! Der stod 2 tyske piger og kiggede noget undrende på mig, da jeg forlod baderummet igen. Jeg sagde bare "det blev for sent og her lugter" på dansk.

Tirsdag den 24. juli (mod Main)

Efter endnu en regnfuld nat, måtte vi videre. Vi pakkede hurtigt sammen og da vi havde betalt aftenen i forvejen, kunne vi bare køre.

"Sydpå – mod solen, sydpå – mod solen"...sådan lød motoren næsten. Vi bestemte os for området omkring Erfurt. Mon der skulle være lidt solskin?

Turen var lang – og den blev ikke kortere af, at vi rendte ind i en "stau". Vi holdt HELT stille. Motorerne blev slukket og folk steg ud af bilerne. Vi snakkede med nogle ungarske lastbilchauffører. Der var sket en ulykke ca. 10-20 km. længere fremme, så det ville tage sin tid. Jeg er meget forundret over den disciplin, der hersker, når der er kødannelser på de tyske og østrigske motorveje. Lastbilerne bliver rent faktisk i højre side, selvom de kunne komme hurtigere frem ved at overhale. Campingvognene ligeså. Men vi må godt køre sammen med personbilerne – og gudskelov for dét!

Vi hang der i ca. 45 min. Så løste det pludselig op.

Da vi nåede ned i området, var det stadig overskyet og kedeligt, så vi fortsatte sydpå. Vi landede i Zell am Main i solskin efter den første bjergtur med camperen. Den og Jesper klarede det flot, men det føltes sgu som en (alt for lang) tur i rutschebanen... (Det blev ikke bedre af, at vi bagefter så, at vi var kørt en kæmpe omvej...tak igen til Krølle-Beta).

Campingpladsen, som vi havde fundet gennem DCU's Campingbogen 2006, viste sig at være noget speciel. De fleste campingvogne på pladsen tilhørte fastliggere, som sad udenfor deres telte og kiggede, mens de drak kaffe. Gang i den kom der, da vi troppede op. Jeg havde ringet i forvejen og sikret mig, at der var plads. Det havde vist ikke været nødvendigt. Egentlig forstod jeg ikke helt hvorfor, da vi ankom. Pladsen ligger helt ned til Mainfloden og vi parkerede ca. 1,5 meter fra bredden.

Der var smukt med et bjerg på den anden side af floden, sanitetsforholdene var fine og altmulig-manden var flink. Men så kom forklaringen pludselig. For foden af bjerget løb en togbane og en landevej. Der kom et tog forbi ca. hvert kvarter af varierende længde og støjniveau. På floden flød der ind imellem helt kolossalt lange flodpramme forbi, hvor der var både restauranter, køkkener og sikkert også hotelværelser i. Det var ret flippet, men også noget larmende og sandsynligvis grunden til, at der var så få udefra kommende gæster. Pladsen er ejet af en forening i byen og alle de campingvogne, der ligger på pladsen er fastliggere, som har en andel i foreningen.

For mig var det en god oplevelse. Både at få lov at snakke tysk og kunne spørge lidt til området. Det sker ikke så ofte på de store pladser, da mange ansatte dér, ikke lige er fra lokalområdet.

Jeg tænkte over, at jeg sagtens kunne se min søster og svoger sidde i Nimbus'en og flyde forbi. Det må være en fantastisk smuk tur og man kan komme helt fra Østersøen via Donau helt til Det sorte Hav og Middelhavet. Det er fantastisk!

Vores nye ven påstod, at togene bare kørte rundt og rundt omkring bjerget. Det var en modelbane, bygget af en, der kedede sig.

Vi fik alle et (tiltrængt) bad og omstændighederne taget i betragtning, sov jeg rigtig godt.

Det var dejligt vejr, da vi ankom. Det var dejligt vejr, da vi vågnede...vi fodrede nogle ænder og et par svaner med brødet fra dagen før....men guess what! Der var lovet regn senere! Vi måtte videre.